

Arrest

nr. 162 394 van 18 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. POKORNY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.02.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door

Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 28.11.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 28.11.2011. Betrokkene, H.A., legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 28.11.2011 (zie bevestiging arts dd 21.03.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 28.11.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

De advocaat van betrokkene meent dat er nieuwe elementen zijn opgedoken die de toegang tot de nodige zorgen onvoldoende garanderen. In de beslissing d.d. 28.11.2012 werd de financiële toegankelijkheid meer dan afdoende aangetoond: kinderen jonger dan 15jaar, mensen die aan een chronische aandoening lijden of gehandicapt kunnen genieten van gratis zorgen. De ouders van betrokkene leggen geen bewijzen van algemene arbeidsongeschiktheid voor en kunnen dus instaan voor de (bijkomende) kosten die gepaard gaan met de behandeling van hun zoon en indien ze geen inkomen uit arbeid kunnen verwerven kunnen ze nog een beroep doen op sociale bijstand. Aangepaste medische begeleiding in Kosovo zou niet vergelijkbaar zijn met de behandeling die verzoeker in België ondergaat. Er dient echter opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel kan afgegeven worden op basis van het feit dat de medische zorgen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen. Het gaat erom na te gaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Het rapport "Action Paper on Health in Kosovo" van november 2013 voegt dan ook niets nieuws toe.

De medische documenten dd. 03.09.2011 en 14.09.2011 opgesteld door Sfiukri Gergjaliu en Blerta Pharm worden niet in beschouwing genomen aangezien de hoedanigheid van de opsteller en ondertekenaar door het gebrek aan RIZIV-nummer op het medisch attest niet verifieerbaar is.

Het document dd. 07.08.2012, 11.12.2012, 10.12.2012, december 2013 en 26.09.2012 werd opgesteld door respectievelijk een orthopedagoge, thuisbegeleidster, kinesist, zorgcoördinator en hoofd van de provinciale afdeling VAPH. Doch we merken op dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Dat een respectievelijk, orthopedagoge, thuisbegeleidster, kinesist, zorgcoördinator en hoofd van de provinciale afdeling VAPH, niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde bezit en bijgevolg kunnen deze verslagen niet aanzien worden als een medisch getuigschrift, is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir en kan dit aldus niet mee in overweging worden genomen.

HET INREISVERBOD AFGELEVERD OP 22.07.2013 EN BETEKEND OP 25.07.2013 BLIJFT BEHOUDEN."

2. Over het voorwerp van het beroep

2.1. Het verzoekschrift draagt als hoofding: "Beroep tot nietigverklaring met vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten". Ook in fine van het verzoekschrift wordt er gewag gemaakt van de schorsing van een niet nader genoemd bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Noch uit de omschrijving van het voorwerp van het beroep, noch uit de stukken die werden gevoegd bij het verzoekschrift (dat, om regelmatig te zijn, moet vergezeld gaan van de aangevochten beslissing(en)), noch uit de feitenuiteenzetting blijkt enig spoor te zijn van een identificeerbaar bevel om het grondgebied te verlaten dat op ontvankelijke wijze kan worden aangevochten. Derhalve moet worden vastgesteld dat de vordering enkel is gericht tegen de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van 24 maart 2014.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt op dat verzoeker niet de hoedanigheid heeft om de bestreden beslissing aan te vechten, nu ze betrekking heeft op diens minderjarige zoon en de vordering door verzoeker in eigen naam werd ingediend.

3.2. De aanvraag werd ingediend door de huidige verzoeker en de overige leden van het gezin. De verwerende partij heeft het voorts zelf noodzakelijk geacht de verzoeker te vermelden als rechtsadressaat van de bestreden beslissing, zelfs op het ogenblik dat zij ervan op de hoogte was dat de aandoening die aanleiding had gegeven tot het indienen van de aanvraag deze is van zijn minderjarige zoon. Aangezien het de verwerende partij zelf is die de bestreden beslissing ook formeel heeft genomen in hoofde van verzoeker, kan zij hem niet ernstig verwijten dat hij nu opkomt tegen een beslissing waarvan hij één van de rechtsadressaten is.

3.3. De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het materieel motiveringsbeginsel en artikel 3 van het EVRM.

Het middel is uiteengezet als volgt:

“Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde, ten onrechte zoals zal blijken, dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 28.11.2011, het voorgelegde medisch getuigschrift zou slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigen;

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde dat de documenten dd. 07.08.2012, 11.12.2012, 10.12.2012, december 2013 en 26.09.2012 werden opgesteld door respectievelijk een orthopedagoge, thuisbegeleidster, kinesist, zorgcoördinator en hoofd van de provinciale afdeling VAPH die niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde bezitten en aldus niet mee in overweging kunnen genomen worden: bijgevolg kunnen deze verslagen niet aanzien worden als een medisch getuigschrift en dient de erin vervatte medische informatie beschouwd te worden als declaratoir;

Doordat artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn: Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

Doordat verzoekende partij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is; Dat wat de materiële motiveringsplicht betreft, het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid: De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste (en alle) feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken ook rekening moet houden met de 'andere nuttige informatie of stukken aangaande de ziekte' die de betrokkene bij zijn 9ter-aanvraag moet toevoegen. (RvS 4 april 2012, 8.308);

Terwijl immers de patiënt de plicht heeft om alle nuttige informatie over zijn ziekte bij zijn 9ter-aanvraag te voegen met als gevolg dat de Dienst Vreemdelingenzaken de gegevens die de documenten dd. 07.08.2012, 11.12.2012, 10.12.2012, december 2013 en 26.09.2012 bevatten niet kan weren omdat de documenten zouden zijn opgemaakt door personen van wie men aangenomen heeft dat ze niet de titel van dokter in de geneeskunde dragen;

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken immers uitdrukkelijk stelde in het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing de documenten dd. 07.08.2012, 11.12.2012, 10.12.2012, december 2013 en 26.09.2012 niet in overweging te hebben genomen;

Dat evenmin de ambtenaar-geneesheer van deze stukken melding maakt: uit het medisch advies in kwestie blijkt ontegensprekelijk dat deze documenten niet in overweging werden genomen bij de besluitvorming;

Dat aldus vaststaat dat geoordeeld werd op grond van een onvolledig administratief dossier;

Terwijl de documenten in kwestie belangrijke gegevens bevatten die mede bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in overweging dienen genomen te worden;

Dat artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet niet als voorwaarde stelt dat alle bijgebrachte stukken dienen opgemaakt te zijn door een dokter in de geneeskunde: dit zou betekenen dat een voorwaarde zou toegevoegd worden aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;

Terwijl aldus de motivering aangaande de documenten dd. 07.08.2012, 11.12.2012, 10.12.2012, december 2013 en 26.09.2012 hiermee in strijd is;

Dat toegelicht wordt en opgeworpen word dat het onderzoek van de motiveringsplicht in casu onderzoek vergt van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet;

Dat de begrippen vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dienen gekoppeld te worden aan de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, omdat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM: De bewoordingen "reëel risico" en "een onmenselijke of vernederende behandeling" van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM;

Dat ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM;

Dat bijgevolg het dan ook logisch is om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen;

Dat het EHRM in het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaald heeft welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren: nl. er werd gesteld "the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost" (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost);

Dat uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, het criterium hanteert nl. of er sprake is van zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn";

Dat het Hof oog heeft voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor alle specifieke omstandigheden of de persoonlijke situatie van een vreemdeling: Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 29RvV X - Pagina 7 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60, EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.);

Doordat, verwijzend naar de hoger aangehaalde Europese rechtspraak, artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet cfr. de Belgische rechtspraak, vereist dat de (ambtenaar-)geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken systematisch vijf beoordelingscriteria in overweging moet nemen om te kunnen besluiten of diegene die de toepassing van dit artikel inroept al dan niet aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn of haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn of haar land van herkomst of het land waar hij of zij verblijft;

Doordat deze criteria zijn: de situatie op het vlak van gezondheidszorg in het land waarnaar de betrokken vreemdeling wordt uitgezet, de ernst van de ziekte, de (on)mogelijkheid voor de betrokkene om te reizen, de effectieve toegang van de vreemdeling tot de gezondheidsverstrekking in zijn land van herkomst, mede gelet op zijn financiële mogelijkheden en, ten slotte, de aanwezigheid van familieleden in geval de ziekte toestand dit vereist;

Dat in de aanvraag werd gewezen op het feit dat een onderbreking van de behandeling een risico doet ontstaan op een status epilepticus, zoals blijkt de gedetailleerde medische attesten (o.a. d.d. 29 september 2011);

Dat niettegenstaande dit opgeworpen risico nagelaten werd hierover medisch standpunt in te nemen, ook niet in de eerder genomen beslissingen waarvan sprake;

Dat nochtans de behandelende arts, Professor dr. G. B., duidelijk stelt: “..1 Het medisch onverantwoord en ontoelaatbaar zou zijn om zijn behandeling te onderbreken of stoppen. 3 Er geen twijfel over bestaat dat de noodzakelijke medicaties en medische behandelingen voor dit kind, alsook de noodzakelijke medische expertise om zijn medicaties en behandelingen te kunnen instellen en opvolgen, niet beschikbaar zijn in het land van herkomst. ...”;

Dat dit risico door de Dienst Vreemdelingenzaken nooit werd weerlegd: dit aangehaalde risico maakte nooit voorwerp uit van enige motivering in de beslissingen d.d. 28 november 2012, 22 juli 2013, 25 oktober 2013 en 28 maart 2014;

Dat door dit gebrek aan motivering verzoekende partij genoodzaakt werd dit risico telkens opnieuw op te werpen in de volgende aanvragen;

Dat aldus een eerder ingeroepen element dat niet in overweging werd genomen in de besluitvorming een grond vormt om te besluiten dat de bestreden beslissing niet wordt ondersteund door een grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van betrokkene kenmerkt;

Doordat in de bestreden beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris een advies onderschrijft van de arts-adviseur dat aldus niet getuigt van een behoorlijke feitenvinding in het licht van artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en als het zijne overneemt;

Doordat verwerende partij zich te dezen niet dienstig kan verschuilen achter het advies van de arts-adviseur;

Doordat het verwerende partij toekomt het gestelde in artikel 9 ter, §1, eerste lid te respecteren en zonodig de arts-adviseur te verzoeken om bijkomende onderzoeken te verrichten;

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend per aangetekend schrijven van 28 februari 2014 aldus ten onrechte ongegrond verklaarde;

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding: er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak (‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’)

Terwijl op basis van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid verwerende partij niet tot hoger weergegeven conclusie kon komen;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de artikelen 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (het materieel motiveringsbeginsel), artikel 3 van het EVRM in zich draagt;”

4.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling blijkt dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede of navolgende aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren.

4.3. Verzoeker voelt zich in eerste instantie gegriefd door de volgende passus uit de bestreden beslissing:

“Het document dd. 07.08.2012, 11.12.2012, 10.12.2012, december 2013 en 26.09.2012 werd opgesteld door respectievelijk een orthopedagoge, thuisbegeleidster, kinesist, zorgcoördinator en hoofd van de provinciale afdeling VAPH. Doch we merken op dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Dat een respectievelijk, orthopedagoge, thuisbegeleidster, kinesist, zorgcoördinator en hoofd van de provinciale afdeling VAPH, niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde bezit en bijgevolg kunnen deze verslagen niet aanzien worden als een medisch getuigschrift, is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir en kan dit aldus niet mee in overweging worden genomen.”

Verzoeker betoogt dat dus vaststaat dat werd geoordeeld op grond van een onvolledig administratief dossier terwijl de documenten in kwestie belangrijke gegevens bevatten die mede bij de beoordeling van de aanvraag in overweging dienen te worden genomen en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet als voorwaarde stelt dat alle bijgebrachte stukken dienen opgemaakt te zijn door een dokter in de geneeskunde. Dit zou erop neerkomen dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan deze bepaling.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont welk belang hij heeft bij dit middelonderdeel. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de in de aanvraag aangebrachte elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het komt dan ook aan verzoeker toe om, rekening houdend met dit determinerende motief, minstens aan te tonen welke nieuwe elementen er dan zouden vervat zitten in de stukken waarvan sprake en die niet door de verwerende partij in aanmerking werden genomen. Hij blijft daartoe echter volledig in gebreke, zodat hij niet aantoont in welke zin de beslissing desgevallend anders ware geweest, mocht met deze documenten wél rekening zijn gehouden. Dit middelonderdeel kan dan ook niet worden aangenomen.

4.4. Het tweede middelonderdeel komt erop neer dat verzoeker verschillende schendingen ziet in het feit dat terwijl *“in de aanvraag werd gewezen op het feit dat een onderbreking van de behandeling een risico doet ontstaan op een status epilepticus, zoals blijkt uit de gedetailleerde medische attesten (o.a. d.d. 29 september 2011) dit risico door de Dienst Vreemdelingenzaken nooit werd weerlegd: dit aangehaalde risico maakte nooit voorwerp uit van enige motivering in de beslissingen d.d. 28 november 2012, 22 juli 2013, 25 oktober en 28 maart 2014”*.

Met zijn argumentatie erkent verzoeker echter dat dit element reeds eerder werd aangebracht in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij toont dus zeker niet aan dat het in casu zou gaan om nieuwe elementen, in tegendeel, en dus al evenmin dat de verwerende partij een niet correcte, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke toepassing zou hebben gemaakt van de mogelijkheid die artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet voorziet om een navolgende aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Nu niet is aangetoond dat ten onrechte of op een niet deugdelijke wijze toepassing werd gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij de aanvraag verder had moeten onderzoeken en daarover verder had moeten motiveren dan zij nu heeft gedaan. Een schending van de formele motiveringsplicht en artikel 3 van het EVRM is –nog daargelaten de vaststelling dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden gekoppeld aan deze van artikel 3 van het EVRM (RvS 28 november 2013, nr. 225.633), en de beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt- alleen al om die reden niet aangetoond.

4.5. Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS